

Плекаймо соборність ділами!

**Звернення Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета
до українського народу з нагоди Дня Соборності України.**

«Всяке царство, що розділилося в собі, спустошиться;
і всяке місто чи дім, що розділився у собі, не встоїть»
(Євангеліє від Матфея, 12:25)

*Дорогі брати і сестри!
Шановні співвітчизники!*

22 січня ми відзначаємо одне з найбільш важливих саме сьогодні наших національних свят – День Соборності України.

Це свято нагадує нам про величну подію нашої історії – проголошений 22 січня 1919 р. акт злуки, акт єднання всіх українських земель в єдину, соборну державу. Після падіння княжої Київської держави Україна століттями була розділена між сусідніми народами. А тому проголошена у січні 1919 р. злука всіх її земель – подія доленосна і неперевершена за своїм значенням для українського народу.

Зараз ми бачимо спроби проголосити єднання українських земель плодом дій Сталіна – визнаного українським судом злочинця. Такі ідеї, по-перше, принижують значення багатосотлітнього прагнення українського народу до єдності, принижують його боротьбу за єдність та зневажають тих, хто поліг у ній. По-друге, носії таких ідей прагнуть пояснити сучасну українську державність лише примхою історії та діяльністю Сталіна, прагнуть нав'язати думку про «штучність» незалежної України, чим закладають основу для бажаного для них у майбутньому розпаду нашої державності.

Деякі закордонні політики відкрито називають Україну «невдалою державою», оголошують прогнози її розвалу, а найбільше – явно і таємно сприяють тому, щоби це відбулося. Вони не можуть змиритися з нашим волевиявленням – бути єдиним, суверенним народом та будувати власну незалежну державу.

«Поділяй та володарюй» – саме під таким гаслом в давнину римляни змогли підкорити собі багато народів. Розділяючи ці народи, вони здобували над ними перемогу. Цього ж прагнуть і нинішні супротивники української державності – розділити, розсварити, ослабити наш народ.

Для цього використовуються різні методи. До цих методів належать ідеологічна агресія проти України, намагання втиснути її в рамки «руського міра»; загравання з різними політичними силами та налаштування їх одне проти одного (що, на жаль, є доволі легким у сучасних умовах); розпалювання міжконфесійного конфлікту через розділення православних українців на «канонічних» та «неканонічних»; підігрівання та всебічну підтримку сепаратистських настоїв в окремих регіонах.

Ми, як Церква, бачимо це, а тому хочемо піднести свій голос: **ОТЯМСЯ, УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДЕ!** Зрозумій, куди тебе тягнуть недоброзичливці – до нового розбору України між більшими сусідами.

Так вже було в давній час, коли розсварених князів легко підкорили монгольські завойовники. Так було в часи козаччини, коли навколишні держави вміло маніпулювали гетьманами і полковниками, не давши їм утвердити суверенну Україну. Так сталося на початку ХХ ст., коли в умовах більшовицької, німецької та білогвардійської агресії українські ватажки продовжували з'ясовувати свої стосунки.

На жаль, ми бачимо, що так є і зараз. Протягом двох десятиліть влада і опозиція, які кілька разів мінялися місцями, ведуть боротьбу так, ніби вони – дві армії, яким конче необхідно побороти одна одну, а не дві політичних частини **ОДНОГО** народу.

Нам слід раз і назавжди визнати і утвердити, як політичну і суспільну аксіому – Україна є **НЕЗАЛЕЖНА** і **СОБОРНА** держава. Наша незалежність і наша єдність у різноманітності – не привід для дискусій, а наріжний фундамент державного і суспільного буття. Бо в жодній з нормальних країн ніхто не дискутує з приводу власної незалежності. І лише ми досі, по суті, сперечаємося – потрібна чи непотрібна нам незалежність.

Ми маємо усвідомити, що ні об'єднана Європа, ні Росія не розбудуть щастя і добробут в нашому домі – бо вони, природно, турбуються, в першу чергу, про свій дім. Розбудувати його маємо ми самі – разом і спільними зусиллями,

вбачаючи один в одному не смертельних ворогів, а партнерів у праці.

Тому я закликаю до порозуміння всі суспільні сили – провладні та опозиційні, ті, яким миліша Європа, і ті, які люблять Росію. Полюбіть Україну, а не себе в ній! Зрозумійте, що Галичина і Донбас ніколи не стануть однаковими, але вони є і мають бути – українськими.

Я закликаю провладних політиків розпочати справжній діалог з усіма представниками українського суспільства, а не лише з тими, хто поділяє їхні політичні переконання.

Я закликаю опозиційних політиків – припинити безплідну боротьбу один з одним.

Я закликаю всі політичні та суспільні сили – боротися НЕ ПРОТИ одне одного, а боротися ЗА краще майбутнє України, конкуруючи не ворожими одне до одного гаслами та часто пустими партійними програмами, а справді корисними для майбутнього України ідеями й справами.

Україна переживає глибоку політичну та економічну кризу. Це важкі виклики, але ще гіршими є суспільна зневіра та бездіяльність. Люди перестають вірити всім.

Для подолання криз необхідне саме згуртування: держави і народу, різних політичних та суспільних лідерів. І або ми, український народ, подолаємо цей виклик, або покажемо, що ми – лише «славних прадідів великих правнуки погані».

У День Соборності, який, на жаль, український народ знову буде відзначати розділеним по палацах, майданах і площах, я закликаю всіх: ПЛЕКАЙМО СОБОРНІСТЬ ДІЛАМИ! Зробімо справжній крок назустріч один одному, зрозуміймо, що у єдності наша сила, а нашим непримиренним поділам та сваркам радіють лише вороги української державності.

Для когось цей заклик задається нездійсненним – але такою самою майже нездійсненою здавалася у січні 1919 р. і мрія про соборну, суверенну, незалежну Україну. Зараз ми маємо таку Україну – завдяки й тим українцям, хто майже сто років тому зробив крок назустріч один одному.

І, найголовніше, я вірю – якщо ми почнемо цю роботу, то цій благій справі допоможе і Господь Бог, сила Якого може подолати всі людські немочі. Тому я сам буду молитися за примирення і єдність України та закликаю до цього всіх віруючих усіх конфесій.

Закликаючи, я у День Соборності України хочу сам подати приклад того, до чого закликаю. Тому я буду присутній і у палаці «Україна», куди прийде Президент Віктор Янукович, і на Софійській площі.

Якщо кожен із нас зробить крок – разом ми зможемо зрушити те, що поки що здається нездоланим.

Прошу у Господа мудрості всім нам та закликаю на український народ Боже благословення!

Зі святом, дорогі співвітчизники!

ФІЛАРЕТ,

Патріарх Київський і всієї Руси-України